

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๒๖/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๑๕/๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง { นายณัฐชนานพ มงคลประดิษฐ์ หรือรักเกียรติ เก้าทอง ผู้ฟ้องคดี
อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑
คณะกรรมการพิทักษ์ระบอบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

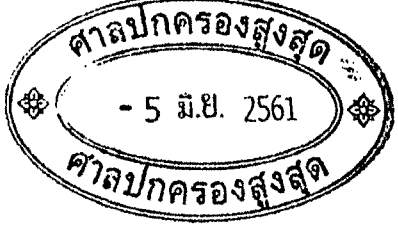
เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุแต่งตั้งตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๓๕๓๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ให้ดำรงตำแหน่งนักทัณฑ์หวทยาปฏิบัติกรณ โดยผู้ฟ้องคดีต้องรักษาการในตำแหน่งเพื่อทดลองปฏิบัติราชการที่เรือนจำกลางเขามินในตำบลน้ำพุ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จนถึงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ มีการประเมินผลการปฏิบัติงานเมื่อปฏิบัติราชการครบ ๖ เดือน และ ๑๒ เดือน ต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจากงานเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารทั่วไป เรือนจำกลางเขามินว่า ให้ทำหนังสือเพื่อขอประเมินผลการปฏิบัติราชการครั้งที่ ๓ จึงทราบว่าไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานในครั้งที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือขอประเมินผลการปฏิบัติงานครั้งที่ ๓ ในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้บังคับบัญชาจึงสั่งขยายระยะเวลาในการทดลองการปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีออกไปอีก ๓ เดือน การประเมิน

/ทุกครั้ง...

ทุกครั้งไม่มีการแจ้งให้ทราบว่าจะคณะกรรมการประเมินเป็นใคร หลังจากนั้น ในวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๙๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการ เพราะผลการทดลองการปฏิบัติหน้าที่ต่ำกว่าเกณฑ์ และมาตรฐานที่กำหนด สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยผู้ฟ้องคดีเชื่อว่ามิสาเหตุมาจากการที่ผู้บังคับบัญชาสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีทำหนังสือร้องเรียนไปยังกระทรวงยุติธรรม และลงข้อความในอินเทอร์เน็ตว่าที่เรือนจำกลางเขาบินมีข้าราชการหลายคนร่วมกัน ลักลอบนำยาเสพติดและสิ่งของต้องห้ามตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๓๙ เข้าไปจำหน่ายให้กับผู้ต้องขัง ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์ในเรื่องเดียวกันเกี่ยวกับประเมินผลการปฏิบัติงาน ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย และยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๙๘/๒๕๕๒ ขณะยื่นฟ้องคดีนี้ศาลปกครองกลางยังไม่มีความพิพากษา ระบุว่าผู้ฟ้องคดียังปฏิบัติหน้าที่ราชการที่เรือนจำกลางเขาบิน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีพบซิมการ์ด โทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน บนโต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ จันทรดาสุข เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ คณะกรรมการชุดดังกล่าวแจ้งความร้องทุกข์พร้อมทั้งนำส่งซิมการ์ด โทรศัพท์มือถือ โดยทำเป็นเอกสารลับถึงพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองราชบุรี แต่พนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งความและนำส่งซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ ๑๐ อัน ดังกล่าว กลับคืนเรือนจำกลางเขาบิน โดยไม่เหตุผลว่า จากข้อเท็จจริงและวัตถุประสงค์ที่ทางเรือนจำส่งมา ไม่มีหลักฐานเพียงพอว่ามีบุคคลใดกระทำความผิด และในวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาสอบปากคำโดยแจ้งว่าเป็นการสอบปากคำในฐานะพยาน ผลการสอบสวนสรุปว่า การเกิดเหตุพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ ๑๐ อัน ที่ห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษา และพัฒนาจิตใจ แผนก ๓ กามพยานหลักฐานมีผู้เกี่ยวข้องแยกตามประเด็นได้ดังนี้ (๑) พิจารณาตามพฤติการณ์ของนายสุวิทย์ จันทรดาสุข เป็นผู้พบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ ๑๐ อัน บนโต๊ะทำงานและทราบว่าเป็นของต้องห้าม แต่ไม่รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ในชั้นพบเห็น โดยได้รายงานให้ทราบในภายหลัง เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการอย่างเคร่งครัด ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ นายสุวิทย์ มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการนำซิมการ์ดโทรศัพท์อันเป็นของต้องห้ามออกนอกเรือนจำเพื่อให้เรื่องยุติ ถือว่าบกพร่องต่อหน้าที่ (๒) นายวัชร พุ่มแก้ว เป็นผู้นำซิมการ์ดโทรศัพท์ออกนอกเรือนจำ โดยมีเจตนาทำลายทิ้งและอ้างว่าไม่ทราบว่าเป็นความผิด เป็นการกล่าวอ้างที่ไม่ถูกต้อง น่าจะทำความผิดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๓๙ และกฎกระทรวง ข้อที่ ๑๒๗

//๓) นายรักเกียรติ...

(๓) นายรักเกียรติ แก้วทอง (ผู้ฟ้องคดี) เป็นเจ้าหน้าที่ผู้อยู่ในห้องเป็นคนสุดท้าย เมื่อนายสุวิทย์ พบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือวางอยู่บนโต๊ะทำงานของตน จึงสอบถามผู้ต้องขังในห้อง ทำให้ทราบว่าผู้ฟ้องคดีออกจากห้องเป็นคนสุดท้าย ต่อมา นายสุวิทย์ โทรศัพท์แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับของคืน แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นchimการ์ดโทรศัพท์มือถือ คณะกรรมการชุดดังกล่าวมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกี่ยวข้องกับกรณีchimการ์ด โทรศัพท์มือถือ ๑๐ อัน ที่ห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แดน ๓ ของเรือนจำกลางเขาบินแต่อย่างใด ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบินไม่เห็นด้วยกับมติของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง แต่ก็ได้แจ้งข้อสรุปที่เป็นมติดังกล่าวไปยังกรมราชทัณฑ์ และเสนอขอให้มีการตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงอีกครั้งหนึ่ง โดยมีการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมในช่วงเดือนมกราคม ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของกรมราชทัณฑ์แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ขอสอบข้อเท็จจริงกับนายพะพยาน ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์จะให้การใดๆ และขอยืนยันคำให้การเดิม หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้รับหนังสือ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๗๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๓๑๘๓ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จากกลุ่มงานวินัย กรมราชทัณฑ์ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และแจ้งข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีจึงเดินทางไปรับทราบข้อกล่าวหาและไม่ให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา โดยจะให้การภายหลังเมื่อได้รับทราบสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ และเห็นว่าพยานหลักฐานทั้งหมดมาจากคำให้การของพยานขัดทอด คือ นายวิชรา พุ่มแก้ว ดังนั้นในปลายเดือนมกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีจึงได้เดินทางไปพบคณะกรรมการสอบสวนวินัยของกรมราชทัณฑ์และให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา โดยนำพยานเอกสารและพยานบุคคลไปให้การแก้ข้อกล่าวหา ต่อมา ได้รับหนังสือ ที่ ยธ ๐๗๗๖/๒๕๓๒ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ แนบคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้นในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๔/๑๔ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องคำที่ ๕๔๑๐๐๕๘ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖

/และ ๐๐๑๖๑๕๖...

และ ๐๐๑๖๑๕๖ ระบุว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ รวมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เนื่องจากหากพิจารณาข้อสรุปของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ของเรือนจำกลางเขามินที่ว่าไม่มีประจักษ์พยานระบุได้แน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกระทำความผิด จึงเห็นได้ชัดแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ ยังดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมและแจ้งข้อกล่าวหากับผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือ ที่ ขธ ๐๗๑๒.๒/พ.๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ อันไม่ตรงกับความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ทั้งที่กรณีนี้ผู้บังคับบัญชาหรือกรมราชทัณฑ์ควรมีความเห็นให้ยุติเรื่องเฉพาะผู้ฟ้องคดี การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยกรมราชทัณฑ์จึงไม่ยุติธรรมต่อผู้ฟ้องคดี การกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิด และมติของคณะอนุกรรมการวินัยประจำกรมราชทัณฑ์ (อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์) ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการตั้งข้อกล่าวหาและลงมติโดยขาดประจักษ์พยาน และไม่ได้สืบเสาะหาข้อเท็จจริงประกอบพิจารณา นอกจากนี้คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ และอ้างคำสั่งให้การของพยานรายนายวัชรา พุ่มแก้ว ที่ให้การรับสารภาพว่านำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปในเรือนจำและให้การขัดทอดมาถึงผู้ฟ้องคดี นายวัชราให้การต่อคณะกรรมการไต่หลายครั้ง แต่กรมราชทัณฑ์ กลับนำคำให้การในบางครั้งมาใช้ว่าเป็นพยานหลักฐานกล่าวหาผู้ฟ้องคดี สรุปได้ดังนี้ ในครั้งที่ ๑ นายวัชราให้การกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ของเรือนจำกลางเขามิน โดยรับว่าในวันเกิดเหตุได้รับมอบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน จากนายสุวิทย์ จันทรดาสุข และให้นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวออกไปภายนอกเรือนจำ โดยมีเจตนาให้นำออกไปทำลายทั้งอันเป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชาไม่อาจปฏิเสธได้ และไม่ทราบว่าการนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือออกนอกเรือนจำเป็นความผิด แต่ในครั้งที่ ๒ นายวัชรา ให้การกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของกรมราชทัณฑ์ โดยให้การรับสารภาพว่านำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปในเรือนจำและนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวออกไปทั้งนอกเรือนจำตามคำสั่งของนายสุวิทย์ และให้การขัดทอดมาถึงผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าวันเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีโทรศัพท์มาหาตนและให้ไปรับซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวเพื่อจะนำเข้าไปในเรือนจำ

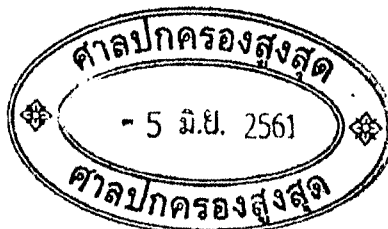
/สาเหตุที่...

สาเหตุที่นำชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวเข้าไปในเรือนจำเพราะผู้ฟ้องคดีเคยให้การช่วยเหลือ ประกอบกับได้รับปากกับผู้ฟ้องคดีไว้ขณะมีเนมา คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ ใช้คำให้การในครั้งนี้มาเป็นพยานหลักฐาน และผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านพยานหลักฐาน ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามแบบ สว. ๓ ข้อ ๒.๒ ข้อ ๒.๓ ข้อ ๒.๔ และข้อ ๒.๕ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่นายวัชรา ให้การรับสารภาพ เพราะเหตุโดนบังคับขู่เข็ญจากบุคคลอื่น ที่มีอำนาจเหนือกว่าเพื่อให้ตนเองพินิจ ให้ปรับปร่าและขัดทอกผู้ฟ้องคดีว่าเป็นผู้กระทำ ความผิดร่วมด้วย โดยผู้บริหารเรือนจำกลางเขาบินบางคนใช้อคติส่วนตัวมารวมกับการ บริหารราชการ กล่าวคือ ผู้บริหารสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ร้องเรียนพวกตนไปยังกระทรวงยุติธรรม เป็นเหตุให้ผู้บริหารกลับแก้งผู้ฟ้องคดีทุกวิถีทาง ต่อมาในเดือนเมษายน ๒๕๕๓ นายวัชรา ก็ได้ให้การกับคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ เป็นครั้งที่ ๓ ว่าขอยกเลิก คำให้การเดิมที่เคยให้ไว้กับคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม กรมราชทัณฑ์ และขอ ยืนยันตามคำให้การครั้งแรก การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ ใช้คำให้การ ในครั้งที่ ๒ ของนายวัชรา เป็นหลักฐานและได้นำกรแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ไม่ถูกต้อง หากได้พิจารณาคำให้การของนายวัชราแล้ว จะเห็นว่าการสอบสวนในครั้งแรก และครั้งที่ ๓ นายวัชรา ให้การปฏิเสธและไม่ได้ให้การขัดทอหรือยืนยัน ว่าผู้ฟ้องคดี ให้การช่วยเหลือหรือร่วมกับตนกระทำความผิดตามที่กรมราชทัณฑ์กล่าวอ้าง นอกจากนี้ คำให้การของนายวัชรา ยังกลับไปกลับมามีไม่เหมือนกันสักครั้ง โดยคำให้การครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๓ เป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดี ส่วนคำให้การครั้งที่ ๒ เป็นโทษกับผู้ฟ้องคดี แต่คณะกรรมการสอบสวนเลือกที่จะใช้คำให้การในส่วนที่เป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดีมาเป็น พยานหลักฐาน การกระทำของคณะกรรมการสอบสวนวินัยและคณะอนุกรรมการวิสามัญ ประจำกรมราชทัณฑ์ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดี ยังเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม กล่าวคือ ตามรายงานการสอบสวนระบุว่า นายสุวิทย์ เป็นผู้พบชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะทำงาน ของตน แต่ไม่รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบในชั้นพบเห็น เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของ ทางราชการโดยเคร่งครัด แต่ไม่ตั้งข้อกล่าวหาบุคคลดังกล่าว และจากข้อเท็จจริง มิได้มีการสอบสวนนายสุวิทย์ ให้แน่ชัดว่า ชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวเป็นของ นายสุวิทย์ หรือไม่ อย่างไรก็ตาม ชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน อยู่ใน ความครอบครองของบุคคลดังกล่าวแล้วอย่างแน่ชัด อันเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ แต่ไม่มีการดำเนินการทางวินัยหรืออาญา เพื่อลงโทษทางวินัยกับนายสุวิทย์ ตามที่กฎหมายกำหนด การดำเนินการสอบสวน ของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี และเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย ประกอบกับในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย กรมราชทัณฑ์ กระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญของกฎหมายกำหนด กล่าวคือ นำพยานหลักฐานอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกรณีนี้จากคำให้การของผู้ต้องขังชาย ในแดน ๔ ที่ให้การว่า ในเช้าวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ ได้มีนักโทษชาย ชูพงษ์ เต็กมงคล ไปขอรับโทรศัพท์มือถือจากผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีกลับให้ออนเงินเข้ามาก่อน และมีการ โอนเงินเข้าบัญชีของนายสุรารักษ์ ทองประทัด ในคืนวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ อันเป็น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังจากการพบขิมการคืนโทรศัพท์มือถือประมาณ ๕ เดือน และไม่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบในวันแจ้งสรุปพยานหลักฐานว่าจะนำคำให้การดังกล่าว มาเป็นพยานหลักฐานใช้กล่าวหาผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีโอกาสใช้สิทธิโต้แย้งคัดค้าน พยานหลักฐานส่วนนี้ก่อนที่ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ จะมีคำสั่งทางปกครอง ประกอบกับ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๔ วรรคสอง บัญญัติว่า ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่งผู้ใดมีผลการประเมินทดลองปฏิบัติ หน้าที่ราชการตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด ให้ผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป ถ้าผู้นั้นมีผลการ ประเมินทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด ก็ให้สั่งให้ผู้นั้น ออกจากราชการได้ไม่ว่าจะครบกำหนดเวลาทดลองปฏิบัติราชการแล้วหรือไม่ก็ตาม และ วรรคสาม บัญญัติว่า ผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการตามวรรคสองให้ถือเสมือนว่าผู้นั้นไม่เคย เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ... ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ เนื่องจากผลการทดลองการปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด จึงย่อมต้องหมายความว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในตำแหน่ง นักทัณฑ์วิทยามาก่อน และได้เป็นอดีตข้าราชการตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งข้อกล่าวหาภายหลังจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ๕ เดือนเศษ กล่าวคือ ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๙๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒

/และ ลับ ที่...

และ ลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๓๑๔๓ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จากกลุ่มงานวินัย กรมราชทัณฑ์ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและแจ้งข้อกล่าวหา และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไล่ออกที่ไม่เคยรับราชการและไม่ขอคืนข้าราชการกรมราชทัณฑ์ออกจากราชการ อันเป็นการกระทำที่นอกเหนือจากอำนาจหน้าที่ และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๙ วรรคสี่ ที่มีบัญญัติว่า ผู้อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้ใดมีกรณีอื่นมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๗ การดำเนินการทางวินัย และถ้าผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ ตามวรรคสองก็ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามวรรคสองไปก่อน ดังนั้น ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยต้องแจ้งข้อกล่าวหาเพื่อดำเนินการทางวินัยในระหว่างที่ผู้นั้นยังทดลองปฏิบัติราชการ หากพิจารณาในกรณีของผู้ฟ้องคดี ในระหว่างที่ยังทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ อยู่ที่เรือนจำกลางเขามิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีคำสั่งให้ดำเนินการทางวินัย แจ้งข้อกล่าวหา หรือตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเลย มีเพียงการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงของเรือนจำกลางเขามิน กรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ จำนวน ๑๐ อัน ที่ห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แดน ๓ เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ และต่อมาในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว สอบปากคำผู้ฟ้องคดีโดยแจ้งว่าขอสอบปากคำ ในฐานะพยาน และมีข้อสรุปเป็นบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เรื่อง สอบข้อเท็จจริงกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ จำนวน ๑๐ อัน ที่ฝ่ายการศึกษา การแจ้งข้อกล่าวหาและดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทบทวนหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไปแล้ว ๕ เดือนเศษ จึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๕๑ วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

ในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๔/๑๔ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เรื่อง แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงขอโต้แย้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังนี้ ประเด็นแรก ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดนั้น ขอชี้แจงว่าในการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครั้งที่ ๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงาน

/ครบ ๖ เดือน...

ครบ ๖ เดือน ในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้คะแนน ๕๙ คะแนน ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด โดยมีการแก้ไขแบบประเมิน ๔ จุด ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผลการทดลองปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีในครั้งนั้น คณะกรรมการทั้งหมดอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีผ่านการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้ว แต่นายสุรชัย พุ่มแก้ว ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขabin ใช้อำนาจโดยมิชอบแก้ไขผลคะแนนในการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในครั้งที่ ๒ ของผู้ฟ้องคดีโดยลำพัง จึงเป็นกรกระทำผิดมาตรา ๑๖๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา นอกจากนี้ ยังระบุในเหตุผลที่ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีผ่านการประเมินว่ามีพฤติการณ์แอบอ้างชื่อผู้อื่นร้องเรียนผู้บังคับบัญชา อันเป็นการลบล้างกันไปเองว่าผู้ฟ้องคดีร้องเรียนพวกตน โดยผู้บังคับบัญชาไม่เคยเรียกผู้ฟ้องคดีเข้าไปพบเพื่อสอบถามหรือตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีดังกล่าวจึงถือว่าคณะกรรมการประเมินเป็นผู้มีข้อขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี ต่อมา เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง กรณีพหุข่มขืนการโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เรือนจำกลางเขabinสรุปผลการสอบสวนว่า ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดแสดงว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกระทำผิดในกรณีพหุข่มขืนการโทรศัพท์มือถือ นายสุรชัย ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขabin ทราบผลการสอบสวนดังกล่าว จึงเกิดความไม่พอใจและดำเนินการด้วยวิธีต่างๆ ให้นายวัชร พุ่มแก้ว รับสารภาพและให้การขัดท้อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในครั้งนั้นจึงเป็นการเตรียมการให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดและถูกลงโทษทางวินัยขั้นสูงสุด ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ในประเด็นดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ได้นำเอาประเด็นเหล่านี้มาพิจารณากลับวินิจฉัยว่าคำรับสารภาพของนายวัชร ไม่ปรากฏว่าได้กระทำไปเพราะถูกหลอกลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือกระทำการใดเพื่อจูงใจ ทั้งที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีการพบกันระหว่างนายวัชร และนายสุรชัย และมีการเกลี้ยกล่อมจูงใจให้รับสารภาพ และอนุমানได้ว่าเป็นการเข้าไปพบเพื่อร่วมกันหาทางออกที่ดีที่สุดให้พวกพ้อง เนื่องจากบุคคลทั้งสองเป็นญาติสนิทกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งไม่ถูกต้องและเป็นการวินิจฉัยเกินขอบอำนาจ เนื่องจากกรณีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองกลาง และศาลปกครองกลางยังไม่ได้มีคำวินิจฉัย ประเด็นที่ ๒ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กระทำโดยมีอำนาจและชอบด้วยกฎหมายแล้วนั้น ขอคัดค้านว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ตาม แต่คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวกระทำการ

/ โดยไม่ชอบ...

โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ ไม่เคยแจ้งคำให้การของพยานที่เป็นผู้ต้องขังแดน ๔ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่คณะกรรมการสอบวินัย กลับนำเอาคำให้การของผู้ต้องขังแดน ๔ มาพิจารณาประกอบและใช้เป็นพยานหลักฐาน เพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาที่กล่าวหาผู้ฟ้องคดี เป็นการไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด ประเด็นที่ ๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีร่วมกับนายวัชรนา ชิมการัด ไทรศัพท่มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปในเรือนจำ โดยรับฟังคำให้การของนายวัชรนา เฉพาะที่ให้การไว้ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ กรณีให้การเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบ ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม แล้วสรุปว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่กล่าวหา และมีคำวินิจฉัย ให้ยกอุทธรณ์ ขอคัดค้านว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโดยไม่รับฟังผลสรุปการสอบสวน ของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงของเรือนจำกลางภาคินท์ ๔ ไม่มีประจักษ์พยานว่าผู้ฟ้องคดี เกี่ยวข้องกับกรณีพบชิมการัดไทรศัพท่มือถือจำนวน ๑๐ อัน และมีได้พิจารณาพยานหลักฐาน โดยรอบคอบถี่ถ้วน อีกทั้งไม่นำพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีนำเสนอมาประกอบการวินิจฉัย และพยานเอกสารบางส่วนก็ประจักษ์ชัดว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่ นายวัชรนา ชิมการัดไทรศัพท่มือถือเข้าเรือนจำหรือนำออกไปทำลายทิ้งแต่อย่างใด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ฟ้องคดีและนายวัชรนา บรรจุเข้ารับราชการ พร้อมกัน อาศัยอยู่บ้านพักเรือนจำติดกัน แล้วสรุปว่ามีความสนิทสนมกันนั้นไม่ถูกต้อง ข้อสรุปดังกล่าวเป็นไปเพียงเพื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะได้พิจารณาโดยใช้คำให้การของ นายวัชรนา เฉพาะที่ให้การในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ กรณีให้การเพิ่มเติมต่อ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม มาเป็นพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกระทำผิด ตามที่ถูกกล่าวหา อันเป็นเพียงการยกขึ้นมาอ้างอย่างเลื่อนลอย ทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีและนายวัชรนา ลงชื่อปฏิบัติหน้าที่ในลำดับต่อกัน ในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ (วันเกิดเหตุ) แล้วสรุปว่าผู้ฟ้องคดีต้องร่วมกระทำผิดกรณี ที่ นายสุวิทย์ จันทรดาสุข พบและครอบครองชิมการัดไทรศัพท่มือถือจำนวน ๑๐ อัน และให้ นายวัชรนา ชิมการัดไทรศัพท่มือถือออกไปทิ้งนอกเรือนจำเพื่อทำลาย เป็นคำวินิจฉัย ที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเป็นการคาดเดาเอาเอง ย่อมใช้เป็นหลักฐานไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับบุคคลทั้งสอง เพราะการลงเวลาปฏิบัติ

/ราชการต่อกัน...

ราชการต่อกัน มิได้ชี้ชัดว่าผู้ฟ้องคดีเข้าไปร่วมกระทำผิดด้วยอย่างไร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยและมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ก่อนเกิดเหตุหนึ่งวันคือ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๑ หลังเลิกงาน ผู้ฟ้องคดี นายวัชรา และนายธรรมภณ กาจจิต พวกกันไปรับประทานอาหาร ระหว่างนั้นนายวัชรา พุดกับนายธรรมภณ ว่ามีคนจะนำโทรศัพท์มือถือเข้ามาในเรือนจำ และเสนอเงินให้นายธรรมภณ โดยขอให้ทำเป็นไม่รู้เห็น นายธรรมภณ ปฏิเสธ ข้อเท็จจริงดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีส่วนร่วมรู้เห็นในกระบวนการใด ๆ ระหว่างบุคคลทั้งสอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หยิบยกประเด็นนี้มาวินิจฉัยโดยไม่พิจารณาขอบด้านจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีไปพบนายวัชรา ที่แดน ๓ จากนั้นพวกกันไปห้องพักกรรมชั้น ๒ ของอาคารที่ทำการฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ ผู้ฟ้องคดีนั่งรอที่โต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ ที่ออกไปพักแหว หลังจากผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ออกจากห้องไป นายสุวิทย์ กลับมาปฏิบัติหน้าที่และพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน วางอยู่บนโต๊ะและได้นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวใส่กระเป๋าเสื้อของตน แล้วถามนายวัชรา ว่าใครเป็นเจ้าของ ต่อมา นายวัชรา อาสนาซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือไปที่งานเรือนจำด้วยตนเอง คำให้การและพฤติกรรมของนายวัชรา และนายสุวิทย์ดังกล่าว ประจักษ์ชัดว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้แต่อย่างใด กรณีของผู้ฟ้องคดีนั้น คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเรือนจำกลางเขาบิน พิจารณาแล้ว เห็นว่า ไม่มีประจักษ์พยานที่ระบุแน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีเกี่ยวข้องกับกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน แต่ผู้ฟ้องคดีกลับต้องถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงโดยเลือกปฏิบัติ แทนที่จะเป็นนายสุวิทย์ และนายวัชรา ที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงระบุว่าร่วมกันทำความผิดจนสำเร็จ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุมาประกอบการพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า การที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ สิ้นความผิดกรณีแล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้คำให้การของนายสุวิทย์ เป็นปฏิปักษ์กับผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำคำให้การดังกล่าวที่มีลักษณะให้ร้ายผู้ฟ้องคดี โดยใช้ความคิดหรือความรู้สึกเอาเอง แล้วสรุปว่าผู้ฟ้องคดีลี้มซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือไว้ที่โต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ จึงไม่ยุติธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า นายวัชรา นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้ามาในเรือนจำ เพื่อนำมาให้ผู้ฟ้องคดี

/เพราะเกรงใจ...

เพราะเกรงใจที่ผู้ฟ้องคดีเคยให้ความช่วยเหลือนั้น ขอชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีรู้จักกับนายวัชรวิ
 เพราะบรรจู้เข้ารับราชการพร้อมกัน มีบ้านพักอยู่ติดกัน ส่วนเรื่องให้ความช่วยเหลือ นั้น
 ผู้ฟ้องคดีเพียงให้ความช่วยเหลือตามศีลธรรมจรรยาเท่านั้น ประเด็นที่ ๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 รับฟังพยานบอกเล่ารายนายสุรชัย ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบินในขณะนั้น และนางชัมย์พร
 แก้วจินดา เพื่อประกอบการพิจารณา โดยนายสุรชัย ให้การกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง
 เพิ่มเติม กรมราชทัณฑ์ ว่า นายวัชรวิ เข้าพบเพื่อขอความช่วยเหลือ และรับสารภาพว่า
 เป็นผู้นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปให้ผู้ฟ้องคดีที่ห้องพักครูชั้น ๒
 ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓ โดยมีนางชัมย์พร รับฟังการสนทนาระหว่าง
 นายสุรชัยและนายวัชรวิ และนางชัมย์พร ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์
 ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมการติดต่อกับผู้ต้องขังขนาดใหญ่ แล้วสรุปว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกระทำความผิด นั้น
 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากพยานทั้งสองฝ่ายดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่า
 ไม่สามารถเข้าใจและตอบคำถามอะไรในคดีนี้ได้ อีกทั้งยังให้การของพยานทั้งสองดังกล่าว
 ปรากฏอยู่ในขั้นตอนการสอบสวนวินัยที่ดำเนินเอาโดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม
 กรมราชทัณฑ์ อันเกิดจากการที่นายสุรชัย ร้องขอให้มีการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม
 ด้วยเหตุที่บุคคลดังกล่าวไม่พอใจผลสรุปของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงของ
 เรือนจำกลางเขาบินที่สรุปว่า ไม่ประจักษ์พยานที่ชี้ชัดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด
 นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และคณะกรรมการสอบสวนวินัยจาก
 กรมราชทัณฑ์ มิได้แจ้งค่าให้การของพยานบอกเล่าทั้งสองให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดี
 ได้แย้งและแสดงพยานหลักฐานในคดีมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ
 ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. ๒๕๕๑ ประเด็นที่ ๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ไม่ปรากฏหลักฐานว่าพยาน
 รายนายสุรชัย และนางชัมย์พร กับผู้ฟ้องคดีมีสาเหตุโกรธเคืองกัน อันเป็นเหตุให้ปรักปรำ
 ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใดนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่านายสุรชัย มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีจริง
 ส่วนนางชัมย์พร ก็ไม่มีมิตรกับผู้ฟ้องคดีและผู้ปฏิบัติงานในเรือนจำกลางเขาบิน
 เป็นส่วนใหญ่ ทั้งยังทำหน้าที่เป็นเลขานุการของนายสุรชัย ย่อมต้องทราบว่ามีผู้กล่าวหาว่า
 ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนนายสุรชัย และโกรธแค้นแทน จึงเป็นผู้ขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีโดยปริยาย
 ดังนั้น คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง ประเด็นที่ ๖
 ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในระหว่างกระทำความผิด สำหรับความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ได้มีมติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว. ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดว่า การลงโทษผู้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นผลต้ออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงสมควรแก่กรณีแล้ว นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยเนื่องจากมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๘ บัญญัติว่า ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ กักตุน หรือบังอาจรับจาก หรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามาหรือเอาออกไปที่เรือนจำหรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใดๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ กักตุน หรือสิ่งของต้องห้ามต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเรือนจำหรือกรมราชทัณฑ์ ให้เพิ่มโทษเป็นทวีคูณ บทบัญญัติดังกล่าว น่าจะหมายความถึงทั้งที่เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายและมีหน้าที่ราชการเกี่ยวข้องกับเรือนจำต้องกระทำดังต่อไปนี้ (๑) เข้าไปในเรือนจำโดยไม่ได้รับอนุญาต (๒) รับเงินหรือสิ่งของต้องห้ามจากผู้ต้องขัง (๓) ส่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามให้แก่ผู้ต้องขัง (๔) ส่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามเข้าไปในเรือนจำ และ (๕) นำเงินหรือสิ่งของต้องห้ามออกจากเรือนจำ หากพิจารณาตามพยานหลักฐานแล้วจะปรากฏอย่างชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนกระทำการอย่างใดตามที่กล่าวมา นอกจากนั้น บัญญัติที่เป็นนักวิชาการของกรมราชทัณฑ์ให้คำนิยามไว้ว่า ในกรณีที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีที่เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือมาตรา ๘๘ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ต้องมีลักษณะดังนี้ ก. บุคคลนั้นต้องได้รับมอบหน้าที่จากผู้บังคับบัญชาไปทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงินของเรือนจำ เช่น เงินงบประมาณ เงินทุน ผากวิชาชีพ เงินฝากผู้ต้องขัง เงินร้านสงเคราะห์ผู้ต้องขังหรือเงินอื่นใดที่เป็นของราชการ โดยยกยอกเอาไปเป็นประโยชน์ส่วนตน ข. มีการจัดซื้อพัสดุหรือจ้างทำของ ส่อไปในทางไม่สุจริต เป็นกรรมการตรวจการจ้าง ตรวจรับเงิน ทั้งที่ยังไม่แล้วเสร็จ โดยหวังให้ผู้รับเหมาได้เบิกเงินไปก่อนล่วงหน้า ค. การจัดซื้ออาหารดิบเลี้ยงผู้ต้องขัง หรือซื้อเพลิงหุงต้ม อาหาร

/เลี้ยงผู้ต้องขัง...

เลี้ยงผู้ต้องขัง โดยมีพฤติการณ์ส่อไปในทางไม่สุจริต การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่าการกระทำ
ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจึงไม่ถูกต้อง อีกทั้ง
คณะกรรมการสอบวินัยและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดี
เกี่ยวข้องกับการนำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือเข้าไปในเรือนจำ ประกอบกับในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดี
ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในแดน ๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ใดๆ ให้เสียหายแก่
ทางราชการเลย และเมื่อกรณีดังกล่าวเกิดขึ้นในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ
แดน ๓ ย่อมเป็นเรื่องของข้าราชการผู้ปฏิบัติหน้าที่ในแดน ๓ ที่จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ
การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่เรือนจำ จึงมีหน้าที่ควบคุมไม่ให้มี
chimการ์ดโทรศัพท์มือถืออันเป็นสิ่งต้องห้ามเข้ามาหรือเอาออกไปนอกเรือนจำ แล้วเชื่อว่า
ผู้ฟ้องคดีร่วมลักลอบนำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือเข้าไปในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษา
และพัฒนาจิตใจ แดน ๓ โดยมีชอมนั้น ย่อมหมายความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องการให้
ผู้ฟ้องคดีเข้าไปควบคุมดูแลแดน ๓ ด้วย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของ
ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงเข้าศาลมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ที่ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๕๘ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖
๓. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม จ่ายเงินเดือน และได้รับสิทธิอื่นใดเหมือนเดิมทุกประการ หรือควรที่จะได้รับเพิ่มขึ้นกว่าเดิม นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

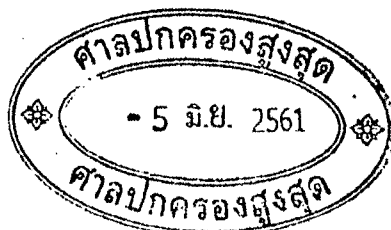
พร้อมด้วยคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำพิพากษา ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่อออกจากราชการ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กรณีกรมราชทัณฑ์มีคำสั่ง ที่ ๑๙๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

/ต่ำกว่าเกณฑ์...

ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดนั้น กรมราชทัณฑ์ใช้ผลการประเมินการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของเรือนจำกลางเขาบินที่ปรากฏว่า ผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาเป็นเกณฑ์การพิจารณา ส่วนกรณีที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่ง ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา พุ่มแก้ว ออกจากราชการนั้น มีมูลเหตุมาจากการที่เรือนจำกลางเขาบินรายงานว่า เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๑ หลังจากที่นายสุวิทย์ จันทรดาสุข กลับจากพักเข้าเวรไปปฏิบัติหน้าที่ในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓ พบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ จำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามมิให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ ตามข้อ ๒๒๗ (๙) ของกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ บนโต๊ะทำงานของตน ใส่ซองวางทับอยู่บนของจดหมายเกี่ยวกับนายวัชรา เลขจิต ที่ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำอื่น จึงได้สอบถามนายวัชรา และผู้ต้องขังให้ฝ่ายการศึกษาแต่ไม่ได้ความว่า ซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวเป็นของผู้ใด โดยในระยะเวลาประมาณ ๙.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดี ได้เข้าไปพบนายวัชรา ที่ห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓ และเข้าไปในห้องพักครูชั้น ๒ รวมทั้งหมดโต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ เมื่อนายสุวิทย์ไม่ทราบว่าซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าว เป็นของผู้ใด จึงได้มอบให้นายวัชราไว้ ต่อมา นายวัชรา นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือออกใช้ทั้งนอกเรือนจำ แต่สามารถนำกลับคืนมาได้ ในภายหลังและมีการรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เรือนจำกลางเขาบินจึงได้สั่งลงโทษเพิ่มเวรยามนายสุวิทย์ มีกำหนด ๑ วัน ต่อมา ในวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายให้นายสุทัศน์ พิพิธพรรณพงศ์ นิติกรชำนาญการ กับพวกรวม ๓ คน สอบข้อเท็จจริงจากผู้บังคับบัญชา นายวัชรา ให้การรับสารภาพว่าก่อนเกิดเหตุประมาณ ๑ สัปดาห์ ผู้ฟ้องคดีพูดกับตนว่าจะนำโทรศัพท์มือถือเข้าเรือนจำ ๑๐ เครื่อง โดยให้ตนเป็นผู้ติดต่อเสนอเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่นายธรรมภณ กาจจิต เพื่อแลกกับการตรวจค้นไม่พบสิ่งของต้องห้ามหรือสิ่งผิดกฎหมาย จากนั้นในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๑ หลังเลิกงาน ผู้ฟ้องคดี นายวัชรา และนายธรรมภณ ไปซื้อสินค้าและรับประทานอาหาร ขณะรับประทานอาหาร ผู้ฟ้องคดีและเพื่อนอีก ๑ คน ไปเข้าห้องน้ำ เป็นการเปิดโอกาสให้นายวัชรา พูดเสนอเงินให้นายธรรมภณ เพื่อแลกกับการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำ

/แต่นายธรรมภณ...

แต่นายธรรมภณ กลับปฏิเสธ ต่อมาในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๗ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีโทรศัพท์ให้นายวัชรา ไปพบยังบ้านพักที่อยู่ติดกัน และผู้ฟ้องคดีได้มอบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวให้ เมื่อรับมาแล้วนายวัชรา จึงซุกซ่อนไว้ในรองเท้าและเข้าไปที่ห้องพักรูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจภายในเรือนจำ โดยเจ้าหน้าที่ตรวจไม่พบ เวลาประมาณ ๙.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีเข้าไปพบนายวัชรา และขึ้นไปห้องพักรูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ นายวัชรา จึงนำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวออกมาใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อแล้วส่งมอบให้ผู้ฟ้องคดีที่โต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ โดยผู้ต้องขังไม่พบเห็น จากนั้นนายวัชรา กลับไปปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ทราบว่าผู้ฟ้องคดีเก็บchimการ์ดโทรศัพท์มือถือไว้ได้อย่างไร แต่ภายหลังนายสุวิทย์ พบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าว สาเหตุที่นายวัชรา นำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือเข้าไปให้ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเมื่อถามเกรงใจผู้ฟ้องคดีที่เคยให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ตนเองและบุตร ประกอบกับเคยรับปากผู้ฟ้องคดีไว้ ขณะมีนเมา กรมราชทัณฑ์จึงมีคำสั่งที่ ๖๔๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา เกี่ยวกับกรณีดังกล่าว ในชั้นสอบสวน นายวัชรา ขอยกเลิกคำให้การเดิมที่ให้ไว้ด้วยเหตุความไม่จริงใจในการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของ กรมราชทัณฑ์ แต่นายสุรชัย พุ่มแก้ว ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขามิน และนางชมัยพร แก้วจินดา หัวหน้าศูนย์ควบคุมระบบเสริมความมั่นคงเรือนจำกลางเขามินให้การยืนยันว่า นายวัชรา เข้าพบผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขามินเพื่อขอความช่วยเหลือและรับสารภาพว่าเป็นผู้นำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปให้ผู้ฟ้องคดีภายในห้องพักรูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ ก่อหุ ๓ และปรากฏพยานหลักฐานในบันทึกการแจ้ง การรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ฉบับลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ ในข้อ ๒.๑ ถึงข้อ ๒.๗ มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่าคำให้การ ของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับนายอดิเทพ เกษมศรศรี ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นพยานของตนนั้น คำให้การของผู้ฟ้องคดีและบุคคลดังกล่าวขัดแย้งกันกับคำให้การของนายวัชรา และนายธรรมภณ คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดี และนายวัชรา ร่วมกันลักลอบนำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือ จำนวน ๑๐ อัน เข้าไปในเรือนจำ โดยมีชอบ และมีเหตุให้รับฟังได้ว่ามีเจตนาให้ผู้ต้องขังได้รับchimการ์ดโทรศัพท์มือถือไปใช้

/โดยฝ่าฝืน...

โดยฝ่าฝืนกฎหมาย อันเป็นการละเว้นต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และเป็นการมุ่งเน้นให้ผู้ต้องขังได้รับประโยชน์จากการใช้ซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าว เป็นการไม่เหมาะสมกับความเป็นข้าราชการกรมราชทัณฑ์ และเป็นการกระทำที่เกิดขึ้น ก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ การกระทำของผู้ฟ้องคดี และนายวัชรฯ เป็นการกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และระงับการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีมติให้ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี และนายวัชรฯ ออกจากราชการ กรมราชทัณฑ์ มีคำสั่งที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรฯ ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ อันเป็นวันที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะขาดคุณสมบัติ เป็นต้นไป และได้รายงานการดำเนินการทางวินัยของผู้ฟ้องคดีกับพวกไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรม เพื่อพิจารณา จากนั้น อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรม ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ มีมติเห็นชอบตามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งใส่ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรฯ ออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้ มีผลตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการดำเนินการลงโทษที่เหมาะสมแก่ความผิดแล้ว ต่อมาในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรฯ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ใส่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๕๘ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยให้ ยกอุทธรณ์และแจ้งผลคำวินิจฉัยให้กรมราชทัณฑ์ทราบ ตามหนังสือคณะกรรมการพิทักษ์ ระบบคุณธรรม ที่ พ.ศ. ๐๐๑๑.๓.๑.๔/๑๓ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ การดำเนินการ ออกคำสั่งใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายและมีเหตุผลอันสมควรแล้ว จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรฯ พุ่มแก้ว ถูกลงโทษใส่ออก จากราชการและได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอุทธรณ์ทั้งสองสำนวน

/มีมูลกรณี...

มีมูลกรณีเดียวกันหรือเกี่ยวข้งกัน ประธาน ก.พ.ค. จึงสั่งรวมเรื่องเพื่อพิจารณาเป็นเรื่องเดียว
 ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ตามคำวินิจฉัย
 เรื่องคำที่ ๕๔๑๐๐๕๘ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖
 ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอลือเอาคำวินิจฉัยในเรื่องดังกล่าว
 เป็นคำให้การ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจาก
 ราชการ เนื่องจากผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนด
 อันเป็นการวินิจฉัยเกินขอบอำนาจนั้น ขอชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สรุปข้อเท็จจริง
 และลำดับเหตุการณ์ความเป็นมาของเรื่องนี้ว่า กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้ง
 ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ให้เข้ารับราชการ ต่อมา กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งให้บุคคลทั้งสอง
 ออกจากราชการ เนื่องจากผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์และ
 มาตรฐานที่กำหนด แต่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา
 มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและถูกแต่งตั้งคณะกรรมการ
 สอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงว่าร่วมกันลักขโมยผ้าเช็ดตัวที่มือถือจำนวน ๑๐ อัน
 เข้าไปในเรือนจำ ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ถูกสั่งโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผล
 ตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ อันเป็นวันที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งให้บุคคลทั้งสองออกจาก
 ราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนด
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากผลการทดลอง
 ปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดแต่อย่างใด นอกจากนี้
 กรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีก็ได้รับโทษทัณฑ์ปลดกระทรวงยุติธรรม และปลดกระทรวงยุติธรรม
 มีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองกลาง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดี
 คัดค้านคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในประเด็นอื่นๆ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยแล้ว
 คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีความสำคัญเท่านั้นเองเกี่ยวกับที่ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยไว้แล้ว ไม่ได้มีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดที่จะมีผลทำให้
 การพิจารณาวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดีด้วยความรอบคอบเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมายแล้ว จึงได้วินิจฉัยให้
 ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องคดีนี้

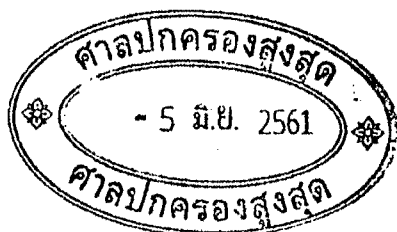
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คัดค้านคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี โดยขอถือเอา
 คำให้การเป็นคำคัดค้านคำฟ้องเพิ่มเติม ส่วนประเด็นตามคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีที่ว่า

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไปแล้วนั้น ขอชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในทำนองเดียวกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า ข้อเท็จจริงกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ที่แดน ๓ บนโต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ จันทระดาสุข เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ นั้น นายสุวิทย์ให้การว่าลักษณะของซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวใส่อยู่ในซองคล้ายซองยา และซองยานั้นอยู่บนของจดหมาย จำหน่ายถึงนายวิเศษจิตที่ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ ณ ทักษสถานป่ามดพิเศษสงขลา เมื่อประมาณ ๓ เดือน ก่อนเกิดเหตุ แสดงว่าซองจดหมายและซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวซุกซ่อนอยู่ในที่นั้น ๓ หลายเดือนแล้ว แต่มีผู้นำมาวางไว้บนโต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ ในวันเกิดเหตุ และนายสุวิทย์ นำออกมานับและเก็บใส่กระเป๋าเสื้อตนเอง ขณะนั้นมีผู้ต้องขังอยู่ในห้องพักครุแต่ไม่มีใครพบเห็น จากนั้นนายสุวิทย์ เดินจากอาคารชั้นที่ ๒ ลงมาชั้นที่ ๑ ไปซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าว และซองจดหมายออกจากกระเป๋าเสื้อแล้วส่งให้นายวัชรวิทย์ เนื่องจากคิดว่าน่าจะมิดนกลั่นแกล้ง และกลัวจะเป็นความผิด นายวัชรวิทย์ ให้การว่าได้นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อันดังกล่าวไปทิ้งนอกเรือนจำ ตามคำสั่งของนายสุวิทย์ โดยนายสุวิทย์ ก็ไม่ได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบทันทีในวันเกิดเหตุ หลังจากเกิดเหตุแล้วประมาณ ๓ ถึง ๔ วัน คือในวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๑ จึงได้ขานันท์กรายงานผู้บัญชาการเรือนจำ ต่อมาประมาณกลางเดือนกันยายน ๒๕๕๑ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ของเรือนจำกลางเขาบิน ที่มีนายเอิน อาจิษฐ์ เป็นประธาน แจ้งความร้องทุกข์พร้อมกับนำส่งซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ โดยทำเป็นเอกสารลับถึงพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองราชบุรี แต่พนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งความและนำส่งซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวคืนมายังเรือนจำกลางเขาบิน โดยทำเป็นเอกสารลับเช่นกัน ให้เหตุผลว่าไม่มีพยานหลักฐานว่าบุคคลใดกระทำความผิด ต่อมาในวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๑ เรือนจำกลางเขาบิน โดยนายสุรัชย์ พุ่มแก้ว ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบิน มีหนังสือ ที่ ขธ ๐๗๗๖/๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัดราชบุรี (ศ.ต.ส. ราชบุรี) เพื่อส่งซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ พร้อมทั้งข้อมูล

/เบื้องต้น...

เบื้องต้นที่มีรายชื่อเจ้าหน้าที่เรือนจำ ๓ คนรวมทั้งผู้ฟ้องคดี และรายชื่อผู้ต้องขัง ๒ คน พร้อมข้อสรุปที่ว่า จากการสอบสวนเบื้องต้นยังไม่พบผู้กระทำความผิดและไม่ปรากฏว่า ชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวเป็นของใคร โดยขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สังกัด ศ.ต.ส. ราชบุรี ช่วยตรวจสอบชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวในทางนิติวิทยาศาสตร์ ต่อมา ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัดราชบุรี (ศ.ต.ส. ราชบุรี) มีหนังสือถึง เรือนจำกลางเขามิน เรื่อง แจ้งผลการตรวจหาลายนิ้วมือแฝง ได้ข้อสรุปว่า ผลการตรวจปรากฏว่าเป็นลายนิ้วมือแฝงที่เลอะเลือน มีลายเส้นไม่เพียงพอที่จะตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับ ลายนิ้วมือของบุคคลใดได้ จากข้อเท็จจริงที่กล่าวมาเป็นที่ประจักษ์แล้วในเบื้องต้นว่า จนถึง ต้นเดือนตุลาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงของเรือนจำกลางเขามินยังไม่มีความหลักฐาน ระบุได้ว่าบุคคลใดเป็นผู้กระทำความผิด และยังไม่ทราบว่ามีชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เป็นของใคร นำเข้าไปในเรือนจำด้วยเหตุใด หากพิจารณาข้อสรุปจากการแจ้งผลการตรวจหา ลายนิ้วมือแฝงของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัดราชบุรี (ศ.ต.ส. ราชบุรี) และข้อสรุปของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง เรือนจำกลางเขามินที่ว่าไม่มีประจักษ์พยาน ระบุว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด แต่คณะกรรมการสอบวินัย กรมราชทัณฑ์ ยังดำเนินการ สอบสวนเพิ่มเติมและแจ้งข้อกล่าวหากับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีขอชี้แจงว่า ขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ ที่เรือนจำกลางเขามิน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ครอบครองชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าว ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบวินัย กรมราชทัณฑ์ กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิด และมติของ คณะอนุกรรมการวิสามัญประจำกรมราชทัณฑ์ (อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์) จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คณะกรรมการสอบวินัย กรมราชทัณฑ์ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญของกฎหมายกำหนด กล่าวคือ กรณีที่นายสุรชัย ให้การกับ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมกรมราชทัณฑ์ว่า ทราบข่าวว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรม เกี่ยวข้องกับการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำว่า "ทราบข่าว" เป็นคำบอกเล่าที่รับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ และกรณีที่นายวัชรา ไปพบนายสุรชัย ไม่ใช่ การรับสารภาพ แต่นายสุรชัย เรียกนายวัชรา ไปพบที่ห้องทำงานและพูดข่มขู่ ชักจูงใจ รวมทั้งเสนอผลประโยชน์ให้ โดยผู้ฟ้องคดีพิจารณาจากคำให้การของนายวัชรา ที่ว่า นายสุรชัย กล่าว่าให้รับสารภาพเสียเรื่องจะได้จบ มิฉะนั้น จะไม่ได้รับการพิจารณาให้ ผ่านการประเมินผลการทดลองการปฏิบัติราชการ โดยจะให้เหตุผลว่านายวัชรา กระทำความผิดฐานนำสิ่งของต้องห้ามออกนอกเรือนจำ หากรับสารภาพจะช่วยให้ผ่านการประเมินผล

/การทดลอง...

การทดลองปฏิบัติราชการในครั้งต่อไป (ครั้งที่ ๓) และจะลงโทษเพียงว่ากล่าวตักเตือนเท่านั้น ประกอบกับนายสุรัชย์ ไม่ใช่คณะกรรมการสอบสวนและไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุหรือเห็นเหตุการณ์ การที่นายสุรัชย์ ให้การว่านายวัชรไปรับสารภาพกับคนนั้น เป็นเพียงพยานบอกเล่า และไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อคำรับสารภาพของนายวัชร การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ ใช้คำให้การของพยานบอกเล่าเป็นพยานหลักฐาน นำมาประกอบการพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัย และ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ ใช้ดุลพินิจของตนเองเป็นที่ตั้ง เป็นการไปคำนึงถึงกฎหมายระเบียบ วิธีปฏิบัติ ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสโต้แย้งคัดค้านพยานหลักฐานในส่วนนี้ เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า จะนำคำให้การของพยานรายนายสุรัชย์ มาเป็นหลักฐาน ต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ ใช้คำให้การของนายสุรัชย์ ดังกล่าว มาประกอบการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี ที่ให้ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ ลงชื่อ จนมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ คดีนี้ ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับ หนังสือ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๕๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และ ลับ ที่ ยธ ๐๗๐๒.๒/๓๑๕๓ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จากกลุ่มงานบริหาร กรมราชทัณฑ์ เรื่อง แต่งตั้งกรรมการสอบสวน และแจ้งข้อกล่าวหา รวมทั้งได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่เพียงว่า พยานหลักฐานที่ใช้ในการกล่าวหา มี ประเด็น เท่านั้น ในส่วนของการสรุปพยานหลักฐานที่ สนับสนุนข้อกล่าวหา ก็ไม่มีรายละเอียด ว่าจะเป็นส่วนพยานเอกสารใดๆ ทำให้ผู้ฟ้องคดี หลงประเด็นข้อกล่าวหา เพราะไม่เข้าใจในสาระสำคัญ ถือได้ว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรมราชทัณฑ์ ไม่ให้มีโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจสภาพแห่งข้อกล่าวหา และใช้ สิทธิในการยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอและตรงประเด็น ถือว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยมีสาระสำคัญครบถ้วนถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนและพิจารณา ซึ่งเป็นขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ที่กำหนดไว้ในการสอบสวนทางวินัย เมื่อการดำเนินการสอบสวนทางวินัยไม่ชอบด้วย กฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน (เทียบเคียงคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๕๒/๒๕๕๑) แม้ว่าจะเป็นหน้าที่โดยรวมของผู้ฟ้องคดีที่ต้องป้องกันมิให้มีสิ่งของต้องห้ามหรือสิ่งผิดกฎหมายเข้ามาหรือ นำออกไปภายนอกเรือนจำ แต่ย่อมเข้าใจได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ประจำที่ต้องปฏิบัติในแดน ๔ เป็นหลัก ดังนั้น เมื่อเกิดกรณีดังกล่าวขึ้นในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓ ย่อมเป็นเรื่องของข้าราชการผู้รับผิดชอบประจำแดน ๓ เช่น นายวัชรวิเศษและนายสุรชัย หรือข้าราชการอื่น ไม่อาจหลีกเลี่ยงหรือโยนความรับผิดชอบมาให้ผู้ฟ้องคดีที่ปฏิบัติหน้าที่ อยู่ในแดน ๔ ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ของเรือนจำ จึงมีหน้าที่ควบคุมมิให้มีการนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือขึ้นเป็นสิ่งของต้องห้ามเข้ามาหรือ เอาออกไปนอกเรือนจำหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ แต่เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีร่วมลักลอบนำซิมการ์ด โทรศัพท์มือถือเข้าไปในเรือนจำภายในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓ จึงไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการให้ผู้ฟ้องคดีไปอ้างกายอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ประจำแดน ๓ ซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือชิ้น โดยทั่วไปไม่ได้เป็นสิ่งที่มิไว้เป็นความผิด กรณีที่ จะเป็นความผิดได้นั้น จะต้องมีความหมายโดยพินัยว่าซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม มิให้นำเข้าไปภายในเรือนจำ โดยจะต้องเข้าลักษณะตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๓๕ ที่ต้องประกอบความผิดข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้ (ก.) รับซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจากผู้ต้องขังโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ (ข.) ส่งซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือให้แก่ผู้ต้องขังโดยฝ่าฝืนข้อบังคับของเรือนจำ (ค.) ส่งซิมการ์ด โทรศัพท์มือถือเข้าไปในเรือนจำโดยฝ่าฝืนข้อบังคับของเรือนจำ (ง.) นำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ ออกไปนอกเรือนจำโดยฝ่าฝืนข้อบังคับของเรือนจำ ที่สำคัญคือต้องฝ่าฝืนข้อบังคับของเรือนจำ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่สามารถอธิบายได้ว่าผู้ฟ้องคดีทำผิดกฎหมายข้อใด กระทำการในลักษณะใดที่เป็น การช่วยเหลือนายวัชรวิเศษ จึงทำให้กระบวนการดำเนินการ ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมายหลายประการ กล่าวคือ (๑) คณะกรรมการสอบสวน วินัย กรมราชทัณฑ์ ไม่ได้รับฟังพยานบุคคลและพยานเอกสารที่เป็นประโยชน์ในทางคดี กับผู้ฟ้องคดีเลย และไม่มีประจักษ์พยานเพียงพอว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด (๒) เป็นการ เลือกปฏิบัติ เนื่องจากผู้ร่วมกระทำความผิดที่แท้จริงคือนายสุวิทย์ จันทร์ดาสุข ไม่ถูกดำเนินการ ทางวินัย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย (๓) กระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย กรมราชทัณฑ์

/นำพยาน...

นำพยานหลักฐานอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ถือเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังจากพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ ประมาณ ๕ เดือน มาใช้เป็นหลักฐานกล่าวหาผู้ฟ้องคดี ขัดต่อกฎหมายว่าด้วยพยานหลักฐาน นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย กรมราชทัณฑ์ ไม่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบในวันแจ้งสรุปพยานหลักฐานว่าจะใช้คำให้การดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐาน ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสใช้สิทธิโต้แย้งคัดค้านพยานหลักฐานในส่วนนี้ ขัดต่อมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ (๔) ข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ มีมติหรือคำสั่งนั้น เป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมาย มีวัตถุประสงค์นอกเหนือไปจากที่กฎหมายกำหนด และเป็นเหตุปฏิบัติโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ (๕) เป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีขอขยายใบตรวจคำฟ้อง คำฟ้องเพิ่มเติม ในคดีนี้เป็นคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งหมด

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุแต่งตั้งตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๔๙๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และให้ไปรับราชการในตำแหน่งเพื่อทดลองการปฏิบัติราชการที่เลื่อนจากกลางเขาบิน จนได้รับคำสั่งให้ออกจากราชการ เพราะผลการทดลองการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ จากข้อเท็จจริงข้างต้นเมื่อพิจารณาตามมาตรา ๕๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วจะเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอ้างว่าผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๙๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ จึงย่อมหมายความว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ในตำแหน่งนี้ตั้งแต่เข้าวิทยามา ก่อน และไม่ได้เป็นอดีตข้าราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๙ วรรคสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งข้อกล่าวหาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ๕ เดือน คือ ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ และมีคำสั่งไล่มุขพลที่ไม่เคยรับราชการและไม่ใช่อัตติข้าราชการกรมราชทัณฑ์ออกจากราชการ อันเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ และในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดียังทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ที่เรือนจำกลางเขาบิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีคำสั่งให้ดำเนินการทางวินัย แจ้งข้อกล่าวหา หรือตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี

/มีเพียงการ...

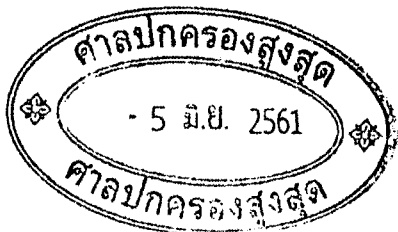
มีเพียงการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงของเรือนจำกลางเขาบิน กรณีพบขิมการ์ด
 โทรศัพท์มือถือ จำนวน ๑๐ อัน ที่ห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓
 และกรณีนี้เป็นความพยายามของนายสุรัชย์ พุ่มแก้ว ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบิน
 ที่ไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการชุดดังกล่าว จึงร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการ
 สอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม จากกรมราชทัณฑ์ อันเป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการหลายชุดขึ้นมา
 เพื่อจะดำเนินการโดยมีเจตนาเอาผิดกับผู้ฟ้องคดีให้จงได้ ทั้งที่ยังข้อเท็จจริงจากคณะกรรมการ
 สอบข้อเท็จจริงของเรือนจำกลางเขาบินมีผลสรุปอย่างชัดเจนแล้วว่า ไม่มีประจักษ์พยาน
 ที่ระบุแน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการกระทำความผิด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ
 ข้อเท็จจริงเหล่านี้มาโดยตลอดว่าการกระทำทั้งหมดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำ
 โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจที่กฎหมายกำหนด ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)
 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจาก
 เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๙
 วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ การกระทำทั้งหมดเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 ตั้งแต่เริ่มต้น จึงทำให้คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย ขอให้
 ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องคำที่ ๕๔๑๐๐๕๘
 และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า ที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำคัดค้านคำให้การ
 ในประเด็นต่าง ๆ เป็นประเด็นเดียวกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เคยทำคำให้การแก้คำฟ้องไว้แล้ว
 จึงขอยืนยันตามคำให้การเดิม
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมโดยขอถือเอาคำให้การแก้คำฟ้องและคำคัดค้าน
 คำฟ้องเพิ่มเติมเป็นคำให้การเพิ่มเติม โดยมีประเด็นเพิ่มเติมว่า ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 นำเหตุการณ์พบขิมการ์ด โทรศัพท์มือถือ ๑๐ อัน มาดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีหลังจากที่
 ผู้ฟ้องคดีออกจากกรงการไปแล้วเนื่องจากไม่ผ่านการประเมินผลการทดลองปฏิบัติราชการ
 โดยไม่มีกฎหมายรับรองจึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ทำให้คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ไม่ชอบไปด้วยนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาประเด็นนี้แล้วเห็นว่า เรื่องนี้มีการกล่าวหา
 ต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีรวมทั้งนายวัชรฯ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 กรณีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำขิมการ์ด โทรศัพท์มือถืออันเป็นสิ่งของต้องห้ามจำนวน
 ๑๐ อัน เข้าไปในเรือนจำโดยมิชอบ เป็นการกล่าวหาไว้ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะถูกสั่งให้

/ออกจากราชการ...

ออกจากราชการ ตามนัยมาตรา ๑๐๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีต่อไปได้ แม้ต่อมาผู้ฟ้องคดีจะออกจากราชการเพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดก็ตาม ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยยังสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ออกจากราชการ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไปแล้ว และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับแล้วก็ตาม แต่มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว บัญญัติให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้ออกจากราชการไปแล้ว ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอยู่ก่อนได้ ทำนองเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยขั้นตอนการสอบสวนตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งตรวจตามมาตรา ๕๗ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องสอบสวนตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ และเมื่อพ้นระยะเวลาแล้วผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ จนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เป็นเวลาทั้งสิ้น ๑๓๑ วัน ยังอยู่ในเวลา ๑๕๐ วัน นับจากวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยมีอำนาจและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องนี้ด้วยความรอบคอบเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย คำวินิจฉัยของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องคดีนี้เสีย

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ขอเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ในคดีที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลาง เกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่ชอบนั้น ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ก ๑๕๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดแล้ว ปรากฏตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘๕/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๓๗๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๗ คำพิพากษาดังกล่าวสรุปได้ว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าในขณะที่มีการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดี ครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ พยานหลักฐานยังไม่เพียงพอที่จะ

รับฟังว่า...

รับฟังว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการนำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือหรือสิ่งของใด ๆ ที่ต้องห้ามเข้ามาภายในเรือนจำ การที่คณะกรรมการประเมินผลการปฏิบัติงานได้ประเมินผลการทดลองปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีในครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ แล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงฟังได้ว่าคณะกรรมการประเมินได้ประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๙๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ขณะที่ยังมีกรมราชทัณฑ์ยื่นอุทธรณ์ คำพิพากษาในคดีดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด แต่ศาลปกครองสูงสุดยังไม่มีคำพิพากษาใด ๆ คำพิพากษาของศาลปกครองกลางในคดีดังกล่าวทำให้เห็นว่าขณะที่ผู้ฟ้องคดีกำลังทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งข้อกล่าวหาหรือตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และในขั้นตอนการแจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีก็ไม่เคยได้รับโอกาสอย่างเต็มที่ในการโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน ทั้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยอ้างว่าผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด จึงย่อมต้องหมายความว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญมาก่อน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ให้บำนาญยุติแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย กับข้าราชการพลเรือนสามัญและอดีตข้าราชการพลเรือนสามัญเท่านั้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยจากประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี ศาลปกครองสูงสุด ได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา พุ่มแก้ว ให้เข้ารับราชการในตำแหน่งนักทัณฑ์วิทยาปฏิบัติกร ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๔๙๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ โดยให้รักษาการในตำแหน่งเพื่อทดลองปฏิบัติราชการที่เรือนจำกลางเขมปินตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จนถึงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมประจำแดน ๔ (ศูนย์ข้อมูล) สังกัดฝ่ายควบคุม ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง ที่เป็นเขตควบคุมพิเศษสำหรับควบคุมผู้ต้องขังคดีร้ายสำคัญ นายวัชรา ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ

/ตั้งอยู่ภายใน...

ตั้งอยู่ภายในแดน ๓ ระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ นายสุวิทย์ จันทระดาสุข อนุศาสนาจารย์ประจำแดน ๓ พบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามมิให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ ตามข้อ ๑๒๗ (๙) ของกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๙ วางอยู่บนโต๊ะทำงานของตน อยู่ในลักษณะใส่ซองยา วางทับอยู่บนของจดหมายเก่าเจ้าหน้าที่นายทวี เลขจิต ที่ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำอื่น จึงได้รายงานให้นายสุเทพ ชื่นสกุล ผู้อำนวยการส่วนพัฒนาผู้ต้องขัง และรักษาการผู้อำนวยการส่วนสวัสดิการผู้ต้องขังทราบด้วยวาจา และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๑ รายงานให้นายสุรัชย์ พุ่มแก้ว ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบินทราบ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งตามหนังสือ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๑ เปลี่ยนแปลงการปฏิบัติหน้าที่จากปฏิบัติหน้าที่ควบคุมประจำแดน ๔ (ศูนย์ข้อมูล) สังกัดฝ่ายควบคุม ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง ให้ไปปฏิบัติหน้าที่ประจำงานเยี่ยมญาติด้านนอกเรือนจำ (งานตรวจค้นและรับแจ้งเยี่ยม) ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๑ ร้องขอความเป็นธรรมและขอให้ทบทวนคำสั่งเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติหน้าที่ ต่อมา ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบินได้มีคำสั่งเรือนจำกลางเขาบิน ที่ ๕๒๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงขึ้นเพื่อสอบสวนกรณีพบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อันที่เรือนจำกลางเขาบิน ประกอบด้วยนายเฉลิม อัจฉริยะ เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ ๗ เป็นประธานกรรมการ นายประวิทย์ เก่งพิทักษ์ เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ ๗ เป็นกรรมการ และนายกิตติพงษ์ ละออง นักทัณฑวิทยา ๔ เป็นกรรมการและเลขานุการ จากการรวบรวมพยานหลักฐานปรากฏว่า นายสุวิทย์ อนุศาสนาจารย์ปฏิบัติหน้าที่ประจำฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ ภายในแดน ๓ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณ์กลางคืน ชุดที่ ๑ แดน ๕ ตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา ของวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงเวลา ๘.๓๐ นาฬิกา ของวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ ต่อมา เมื่อเวลา ๘.๓๐ นาฬิกา ของวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ นายสุวิทย์ ได้รับผู้ต้องขังแดน ๕ ไปทำงานที่ห้องพักครู ชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แดน ๓ จากนั้นจึงออกไปพักเวร ในขณะที่นายสุวิทย์ออกไปพักเวรภายนอกเรือนจำนั้น นายวัชรวิทย์ ได้พาผู้ฟ้องคดีเข้ามาในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ เพื่อให้ผู้ต้องขังพิมพ์งานให้ ผู้ฟ้องคดีได้นั่งรองานอยู่ที่โต๊ะทำงานของนายสุวิทย์ เมื่อผู้ต้องขังพิมพ์งานให้เสร็จแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงออกไปจากแดน ๓

/ต่อมา...

ต่อมา เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา ของวันเดียวกัน นายสุวิทย์ กลับจากพักแรมและเข้าปฏิบัติหน้าที่ในห้องพักครูชั้น ๒ พบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อันใส่ซองยาววางทับอยู่บนของจดหมายระบุชื่อนายทวี ที่ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำอื่น จึงได้เก็บใส่กระเป๋าแล้วเรียกนายวัชรมา พบ เนื่องจากได้มอบกุญแจโต๊ะทำงานของนายทวี ให้นายวัชร เพื่อใช้เป็นโต๊ะทำงาน และสอบถามผู้ต้องขังที่อยู่ในห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจในขณะนั้น ได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ามาในห้องก่อนที่นายสุวิทย์ จะเข้ามา แต่ไม่ทราบว่าchimการ์ดโทรศัพท์มือถือเป็นของใคร จึงได้โทรศัพท์ไปสอบถามผู้ฟ้องคดีว่าลืมของไว้หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีบอกว่าคงลืมจะลืม นายสุวิทย์ จึงบอกว่าให้มารับคืน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มาพร้อมกับนายวัชร และยืนคุยกับนายวัชร ที่หน้าประตูห้อง แต่ไม่เข้ามา และเดินออกไป นายสุวิทย์ จึงได้โทรศัพท์ไปหาผู้ฟ้องคดีแต่ไม่พบ และได้โทรศัพท์ตามไปที่ประตูเรือนจำ เจ้าหน้าที่บอกว่าออกไปแล้ว จึงได้โทรศัพท์ไปตามที่ฝ่ายสวัสดิการถามว่าทำไมไม่มาเอาของ ผู้ฟ้องคดีบอกว่าไปหาของของ นายสุวิทย์ จึงได้มอบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าวให้นายวัชร ต่อมา นายวัชร นำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือออกไปทิ้งนอกเรือนจำ แต่สามารถนำกลับมาคืนมาได้ในภายหลัง โดยก่อนเกิดเหตุประมาณต้นเดือนกันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้ไปซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ของแดน ๔ ไปซ่อมที่แดน ๓ ขณะซ่อม ผู้ฟ้องคดีเข้าออกเห็นตามเป็นประจำ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงทำรายงานลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ให้นายสุรัชย์ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบินว่า ผู้ฟ้องคดีน่าจะมีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับเรื่องโทรศัพท์และchimการ์ดในเรือนจำ แต่กรณีที่พบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือ ๑๐ อัน ไม่มีประจักษ์พยานที่ระบุได้แน่ชัด เห็นควรนำเรื่องนี้เข้าคณะกรรมการบริหารงานบุคคลเรือนจำกลางเขาบินพิจารณาต่อไป คณะกรรมการบริหารงานบุคคลเรือนจำกลางเขาบินพิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้ฟ้องคดีและนายวัชร มีพฤติกรรมในเรื่องการนำของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ เห็นควรเสนอให้กรมราชทัณฑ์พิจารณา แต่ผู้ฟ้องคดีและนายวัชร ยอมอยู่ระหว่างทดลองปฏิบัติราชการ เบื้องต้นเห็นควรขยายเวลาดทดลองปฏิบัติราชการออกไปอีก ๓ เดือน ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขาบินจึงมีคำสั่งขยายเวลาดทดลองปฏิบัติราชการออกไปอีก ๓ เดือน และรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปในเรือนจำต่อกรมราชทัณฑ์พิจารณาต่อไป เมื่อกรมราชทัณฑ์ได้รับรายงานและตรวจสอบหลักฐานแล้วเห็นว่ายังมีข้อสงสัยบางประการ จึงมอบหมายให้นายสุทธิวัฒน์ พิพิธพรณพงศ์ นิติกรชำนาญการ เป็นประธาน นายอัฐ พงศ์ศิริโรจน์

/นักจัดการ...

นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ เป็นกรรมการ และนายทวีพล หมุนแก้ว นักทัศนวิทยาชำนาญการ เป็นกรรมการและเลขานุการ ไปหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ในชั้นนี้ นายวัชรวิภา ให้การรับสารภาพ ต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๑ สัปดาห์ ผู้ฟ้องคดีพูดกับตนว่าจะนำโทรศัพท์มือถือเข้าเรือนจำ ๑๐ เครื่อง โดยให้ตนเป็นผู้ติดต่อ เสนอเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่นายธรรมภณ กาจจิต เพื่อแลกกับการตรวจค้น ไม่พบสิ่งของต้องห้ามหรือสิ่งผิดกฎหมาย เข้ามาในเรือนจำกลางเขาบิน จากนั้นในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๑ ก่อนวันเกิดเหตุหนึ่งวันหลังเลิกงาน ผู้ฟ้องคดี นายวัชรวิภา และนายธรรมภณ ไปซื้อสินค้าและรับประทานอาหารที่ร้านอาหารละเมอ ขณะรับประทานอาหาร ผู้ฟ้องคดี และเพื่อนอีก ๑ คน ไปเข้าห้องน้ำ เป็นการเปิดโอกาสให้นายวัชรวิภา พูดเสนอเงินให้นายธรรมภณ เพื่อแลกกับการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำ แต่นายธรรมภณ กลับปฏิเสธ ต่อมาในวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑ วันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๗ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีโทรศัพท์ ให้นายวัชรวิภา ไปพบยังบ้านพักที่อยู่ติดกัน และผู้ฟ้องคดีได้มอบซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือ ดังกล่าวให้ เมื่อรับมาแล้วนายวัชรวิภา จึงขูข่มขู่ไม่ให้ไปร้องทุกข์และเอาเข้าไปที่ห้องพักครูชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน ๓ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่พบ ต่อมา วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ต่อกรมราชทัณฑ์ว่า ปรากฏพยานหลักฐานฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรวิภา มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ที่เป็นสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำโดยมิชอบ พหุติการณจึงเป็นความผิดตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๓๙ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ในระหว่างที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอยู่นั้น ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ไม่ปฏิบัติหน้าที่เวรเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ นายสุรชัย ผู้บัญชาการเรือนจำกลาง เขาบินได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามคำสั่งเรือนจำกลางเขาบิน ที่ ๙๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวพิจารณา แล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่อุทิศเวลาให้กับทางราชการ และไม่เคร่งครัดตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับและระเบียบแบบแผนของเรือนจำจริง เป็นการ ผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๓๒ มาตรา ๗ วรรคท้าย เห็นควรเพิ่มเวรยามมีกำหนด ๗ วัน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ขณะที่นายยุทธนา บัวพันธ์ ปฏิบัติหน้าที่พัศดีเวรและทำหน้าที่ตรวจค้นตัวเจ้าหน้าที่

/บริเวณ...

บริเวณจุดตรวจคันตัว หน้าที่ทำการฝ่ายรักษาการร่วมกับเจ้าพนักงานอื่น ได้สังเกตเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะท่าทางพิรุณ คล้ายไม่ยอมเดินเข้าไปบริเวณจุดที่ตรวจคันปกติประจำ ของเจ้าหน้าที่ รวมทั้งสวมรองเท้าคัชชูที่พื้นรองเท้าค่อนข้างจะมีความหนากว่าปกติทั่วไป และเมื่อนายยุทธนา บัวพันธ์ รองตะโกนบอกเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีหยุดยืนอยู่ก่อนโดยจะเข้าไป ทำการตรวจคันตัวและรองเท้าคู่ที่สวมใส่อยู่ ณ เวลานั้น แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกลับวิ่งหนี กลับออกไปยังภายนอกเรือนจำโดยทันที ต่อมา เมื่อมีเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจคันภายใน บ้านพักของผู้ฟ้องคดีในเวลาใกล้เคียงกันนั้น พบว่าผู้ฟ้องคดีได้มีการทำการตัดแปลง พื้นรองเท้าคัชชูของตนเองขึ้น โดยพยายามสามารถยืนบนใบบนรองเท้าคู่เดียวกับที่ ผู้ฟ้องคดีใช้สวมใส่มาเข้าปฏิบัติหน้าที่เวรยามภายในเรือนจำครั้งแรกก่อนที่จะกลับไป ที่บ้านพักเพื่อสับเปลี่ยนรองเท้าคู่อื่นมาแทน มิใช่รองเท้าคู่อื่นมาภายในเรือนจำครั้งที่สอง จากการตรวจสอบรองเท้าคู่ที่ผู้ฟ้องคดีสวมใส่เข้ามาภายในเรือนจำครั้งแรกปรากฏว่าสัน และพื้นรองเท้าหนาประมาณ ๑ นิ้ว และภายในใบบนรองเท้าทำช่องไว้ขนาดความกว้าง ประมาณ ๒ x ๓ นิ้ว และลึกประมาณ ๑/๒ นิ้ว ทั้งสองข้าง นายสุรชัย ผู้บัญชาการ เรือนจำกลางเขาบินได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามคำสั่งเรือนจำกลางเขาบิน ที่ ๑๔๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาจงใจฝ่าฝืนและขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชาโดยชัดแจ้ง เพื่อจะออกไปนอกเรือนจำ และมีให้ตนเองต้องถูกตรวจคันซึ่งอาจพบสิ่งของต้องห้ามในเวลานั้น รวมทั้งไม่เคร่งครัดตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ และระเบียบของเรือนจำจริง เป็นความผิดวินัย ไม่ร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒ มาตรา ๗ วรรคท้าย เห็นควรเพิ่มเวรยามมีกำหนด ๑๕ วัน และในระหว่างการสอบสวนหาข้อเท็จจริง เพิ่มเติมของกรมราชทัณฑ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีและนายวัชร ออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ตามคำสั่ง กรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๗๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ หลังจากที่ถูกฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๖๔๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณี ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกันและรู้เห็นเป็นใจ หรือร่วมกันลักลอบนำซิการ์ดีโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้าม ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์

/พุทธศักราช...

พุทธศักราช ๒๕๗๙ เข้าไปในเรือนจำโดยมิชอบ ประกอบด้วยนายนิพนธ์ จำเนียรพันธ์ นิติกรชำนาญการ เป็นประธานกรรมการ นายอัฐ พงศ์ศรีโรจน์ นิติกรชำนาญการ เป็นกรรมการ และนายสุทธิพัฒน์ พิพิชพรรณพงศ์ นิติกรชำนาญการ เป็นกรรมการและเลขานุการ และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แล้วเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ ในชั้นนี้ นายวัชรา ขอยกเลิกคำให้การเดิมที่ให้ไว้ต่อ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของกรมราชทัณฑ์ แต่ทนายสุรชัย ผู้บัญชาการ เรือนจำกลางเขabin และนางชมัยพร แก้วจินดา หัวหน้าศูนย์ควบคุมระบบเสียมความมั่นคงเรือนจำ กลางเขabin ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยชั้นนายวัชรา เข้าพบทนายสุรชัย ผู้บัญชาการ เรือนจำกลางเขabin เพื่อขอความช่วยเหลือและรับสารภาพว่าเป็นผู้นำ ชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปให้ผู้ฟ้องคดีขายในท้องที่นครชั้น ๒ ฝ่ายการศึกษา และพัฒนาจิตใจ แดน ๓ คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๖๔๙/๒๕๕๒ มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ และส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ พิจารณา อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ ในการประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยมีทนายสุรชัย ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขabin เป็น อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ และเข้าร่วมประชุมด้วย อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์พิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ร่วมกันนำชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน เข้าไปในเรือนจำกลางเขabin โดยมิชอบ และมีเหตุให้รับฟังได้ว่ามีเจตนาให้ผู้ต้องขังได้รับ ชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือไปใช้โดยฝ่าฝืนองค์ความ อันเป็นการละเว้นต่อการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และเป็นการมุ่งเน้นให้ผู้ต้องขังได้รับประโยชน์จาก การใช้ชิมการ์ดโทรศัพท์มือถือดังกล่าว เป็นการไม่เหมาะสมกับความเป็นข้าราชการ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ จึงมีมติในลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ อันเป็นวันที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะขาด คุณสมบัติเป็นต้นไป และรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรม ตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔

/ส่วนนายวัชรา...

ส่วนนายวัชรา ก็ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและของนายวัชรา ทั้งสองสำนวนมีมูลกรณีเดียวกันหรือเกี่ยวข้องกัน จึงมีคำสั่งรวมเรื่องพิจารณาเป็นเรื่องเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๕๔ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และแจ้งให้กรมราชทัณฑ์ทราบตามหนังสือคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๔/๑๓ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ในระหว่างพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรม ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ มีมติเห็นชอบตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีและนายวัชรา ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แต่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดขอให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม จ่ายเงินเดือนและได้รับสิทธิอื่นใดอันสมควรได้เหมือนเดิมหรือเพิ่มขึ้นกว่าเดิมทุกประการ นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๕๔๑๐๐๕๔ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีประเด็นปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ หลังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑๐) บัญญัติว่า การบรรจุแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ ชำนาญการ ตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับปฏิบัติงาน ชำนาญงาน

/และอาวุโส...

และอาวุธ โห้หรือชิบตีผู้บังคับบัญชา หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอหิชิบตีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มาตรา ๑๓๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในระหว่างที่ ก.พ. ยังมิได้ จัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตามมาตรา ๔๘ บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ยังไม่ใช้บังคับ โดยให้นำบทบัญญัติ ในลักษณะ ๓ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจนบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนและบัญชีอัตราเงินเดือนประจำตำแหน่ง ข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติมมาใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญและข้าราชการพลเรือน ในพระองค์ไปพลางก่อนจนกว่า ก.พ. จะจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งเสร็จ และจัดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญของทุกส่วนราชการเข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และประกาศให้ทราบ จึงให้นำบทบัญญัติ ในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ก.พ. ประกาศเป็นต้นไป และให้ผู้บังคับบัญชา สั่งแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ก.พ. ประกาศ มาตรา ๑๓๓ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยหรือกรณีที่สมควร ให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัตินี้ มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้น ออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยการระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ส่วนการสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษหรือให้ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ (๑) กรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้สอบสวน โดยถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้นไปแล้วก่อนวันที่บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังไม่สอบสวนไม่เสร็จก็ให้สอบสวนตามกฎหมายนั้นต่อไป จนกว่าจะแล้วเสร็จ และกฎ ก.พ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจัดประเภทตำแหน่งและระดับ ตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑

เมื่อข้อเท็จจริง...

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกันและรู้เห็นเป็นใจหรือร่วมกันลักลอบนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๔ เข้าไปในเรือนจำโดยมิชอบ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑ ก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ ตามบทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ ตามมาตรา ๑๓๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีหรือสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการก่อนวันที่ บทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ ให้ผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีอำนาจสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีหรือสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้อยู่ในขณะนั้น ส่วนการสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษหรือให้ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒ และมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๖๕๑/๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรณีผู้ฟ้องคดี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกันและรู้เห็นเป็นใจหรือร่วมกันลักลอบนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๔ เข้าไปในเรือนจำโดยมิชอบ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ภายหลังจากวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ที่กฎ ก.พ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ ตามบทบัญญัติในลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญ และลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ การสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษ

/หรือให้ออก...

หรือให้ออกจากราชการ จึงต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับดังกล่าว มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ได้รับบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๕๐ และข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนและเป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ พนักงานเทศบาล หรือพนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติงานซึ่งโอนมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๖๑ ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเวลาตามที่กฎหมายกำหนดในกฎ ก.พ. โดยอยู่ในความดูแลของผู้บังคับบัญชาผู้มีหน้าที่พัฒนาตามมาตรา ๑๖ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายและให้มีการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. เพื่อให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ พิจารณาว่า ผู้นั้นมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเข้ารับราชการต่อไปหรือไม่ ถ้าผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ เห็นว่าผู้นั้นมีผลการประเมินต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด ไม่ควรให้รับราชการต่อไป ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้ ไม่ว่าจะครบกำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้วหรือไม่ก็ตาม ถ้าพ้นกำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งอยู่แล้ว และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๒ เห็นว่าควรให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป ก็ให้ทำงานต่อไปตามลำดับจนถึงผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๑๐๔ วรรคหนึ่ง และ ๑๐๕ วรรคสาม บัญญัติว่า ผู้ที่อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการผู้ใดมีกรณีอื่นมีปัจจัยควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๕ และถ้าผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องออกจากราชการตามวรรคหนึ่ง ก็ให้ผู้นั้นลาออกตามวรรคหนึ่งไปก่อน มาตรา ๑๐๖ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการ หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่

/ออกจากราชการ...

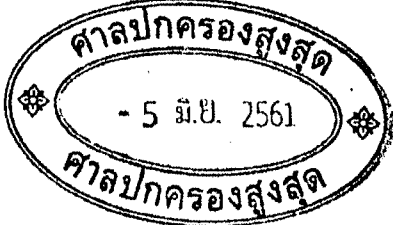
ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๒ วรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคห้า หรือ
 มาตรา ๑๐๔ วรรคสาม แล้วแต่กรณี มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา ๙๙
 และดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจาก
 ราชการ เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้อง
 ลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้งดโทษเสียได้ ซึ่งบัญญัติสอดคล้อง
 กับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๘ วรรคสอง ที่บัญญัติว่า
 ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่งผู้ใดมีผลการประเมินทดลองปฏิบัติหน้าที่
 ราชการตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจ
 สั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป ถ้าผู้นั้นมีผลการประเมินทดลองปฏิบัติ
 หน้าที่ราชการต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนด ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้ไม่ว่าจะครบ
 กำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้วหรือไม่ก็ตาม วรรคสี่ บัญญัติว่า ผู้อยู่ใน
 ระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการผู้ใดมีกรณีอันมีผลควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
 ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๗ การดำเนินการทางวินัย
 และถ้าผู้นั้นมีกรณีที่จะต้องออกจากราชการตามวรรคสอง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการ
 ตามวรรคสองไปก่อน มาตรา ๙๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า
 ในกรณีที่เกิดการสืบสวนหรือพิจารณาตามมาตรา ๙๑ ปรากฏว่ากรณีมีมูลอันเป็นความผิด
 วินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวน ในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้
 ผู้ถูกกล่าวหาทราบพร้อมทั้งพร้อมฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อคณะกรรมการสอบสวน
 ดำเนินการเสร็จ ให้รายงานผลการสอบสวนและความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่ง
 บรรจุตามมาตรา ๕๗ และมาตรา ๑๐๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า
 ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือว่ากระทำหรือละเว้นกระทำ
 การใดที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น
 หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ
 หรือเป็นการกล่าวหาโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่า
 กระทำความผิดอาญา อันมิใช่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการ
 หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว โดยมีสาเหตุตาย
 ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณา และดำเนินการ

/ทางวินัย...

ทางวินัยตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ทั้งนี้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ต้องดำเนินการสอบสวนตามมาตรา ๙๓ วรรคหนึ่ง ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากราชการ

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า จากบทบัญญัติดังกล่าว ผู้ได้รับการบรรจุแต่งตั้งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ มีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ และผู้นั้นจะต้องออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไปแล้วก็ตาม ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจบรรจุแต่งตั้งมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการทางวินัยได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ทั้งนี้ ต้องดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่ผู้นั้นพ้นจากราชการ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุแต่งตั้งและอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ที่ทัศนวิทยา ประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ ทัศนสถานพิเศษกลาง เรือนจำกลางเขามิน กรมราชทัณฑ์ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการที่เรือนจำกลางเขามิน แม้ว่าการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีจะยังไม่แล้วเสร็จปรากฏว่าผลการประเมินทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไปก่อนได้ ตามมาตรา ๕๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๕๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ขณะอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการที่เรือนจำกลางเขามิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจบรรจุแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้ ตามมาตรา ๙๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เสมือนว่าผู้ฟ้องคดียังมิได้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๐๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องดำเนินการภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก

/ราชการ...

ราชการ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๑๙๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๖๔๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกันและรู้เห็นเป็นใจ หรือร่วมกันลักลอบนำซิการ์ดไทรศัพทน์ม็อกจำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๓๙ เข้าไปในเรือนจำโดยมิชอบ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการทางวินัยสอบสวนข้อเท็จจริงก่อนที่จะมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด จนถึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง อันเป็นการกล่าวหาต่อผู้ฟ้องคดีไว้ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะถูกสั่งให้ออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดจนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ รวมเป็นเวลา ๑๓๑ วัน ยังอยู่ในระยะเวลา ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง และคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีได้ เสมือนว่าผู้ฟ้องคดียังไม่ออกจากราชการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะผลการทดลองปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดชอบด้วยกฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในตำแหน่งนักโทษวิฑิตยามาก่อน และได้เป็นอดีตข้าราชการกรมราชทัณฑ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาภายหลังจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไปแล้ว ๕ เดือนเศษ และมีคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในเวลาต่อมา จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งใส่บุคคลที่ไม่เคยรับราชการและไม่ใช่อดีตข้าราชการกรมราชทัณฑ์ ออกจากราชการนั้น จึงฟังไม่ขึ้น

/คดีมีประเด็น...

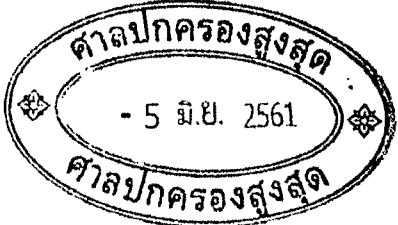
คดีมีประเด็นปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า กระบวนการสอบสวนวินัย
 อย่างร้ายแรงได้กระทำถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดหรือไม่
 พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๑
 นายสุวิทย์ จันทระดาสุข อนุศาสนาจารย์ประจำแดน ๓ พบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือ จำนวน
 ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามมิให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำ ตามข้อ ๑๒๗ (๙)
 ของกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์
 พุทธศักราช ๒๔๗๘ วางอยู่บนโต๊ะทำงานของตน อยู่ในลักษณะของยา วางทับอยู่
 บนซองจดหมายเก่าเจ้าหน้าที่นายทวี เลขจิต ที่ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำอื่น
 และนายสุวิทย์ ได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ต่อมา นายสุวิทย์ พุ่มแก้ว ผู้บัญชาการ
 เรือนจำกลางเขabinจึงได้มีคำสั่งที่ ๕๒๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๑ แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อสอบสวนกรณีดังกล่าว ประกอบด้วยนายเอน อาจิตร์
 เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ ๗ เป็นประธานกรรมการ นายประวิทย์ เทพพิทักษ์
 เจ้าหน้าที่บริหารงานราชทัณฑ์ ๗ เป็นกรรมการ และนายกตติพงษ์ ละชั่ว นักทัศนวิทยา ๔
 เป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสอบสวน
 ข้อเท็จจริงแล้วมีหนังสือลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ รายงานผู้บัญชาการเรือนจำกลาง
 เขabinว่า ผู้ฟ้องคดีน่าจะมีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องในเรื่องโทรศัพท์และchimการ์ดในเรือนจำ
 แต่กรณีที่พบchimการ์ดโทรศัพท์มือถือ ๑๐ อันนี้ ไม่มีประจักษ์พยานที่ระบุได้แน่ชัด เห็นควร
 นำเรื่องนี้เข้าคณะกรรมการบริหารงานบุคคลเรือนจำกลางเขabinพิจารณาต่อไป
 คณะกรรมการบริหารงานบุคคลเรือนจำกลางเขabinพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและ
 นายวิชา พุ่มแก้ว มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องการนำของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ เห็นควรเสนอให้
 กรมราชทัณฑ์พิจารณา นายสุวิทย์ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางเขabinจึงรายงานผล
 การสอบข้อเท็จจริงถึงต้นเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าไปในเรือนจำ
 ต่อกรมราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์ได้รับรายงานและตรวจสอบหลักฐานแล้วเห็นว่ายังมี
 ข้อสงสัยบางประการ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายให้นายสุทธิพัฒน์ พิพิธพรรณพงศ์ นิติกร
 ชำนาญการ เป็นประธานกรรมการ นายอัฐ พงศ์ศรีโรจน์ นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ
 เป็นกรรมการ และนายทวีพล หมุนแก้ว นักทัศนวิทยาชำนาญการ เป็นกรรมการ
 และเลขานุการ เป็นคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ต่อมา เดือนพฤษภาคม
 ๒๕๕๒ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมดังกล่าว รายงานผลการสอบสวน

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมต่อกรมราชทัณฑ์ว่า ปราบกฏพยานหลักฐานฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดี และนายวัชรา มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ที่เป็นสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือนจำโดยมิชอบ พฤติการณ์จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๙ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๖๔๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณี นายวัชรา และผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกัน และรู้เห็นเป็นใจหรือร่วมกันลักลอบนำซิมการ์ดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๑๐ อัน ซึ่งเป็นสิ่งของ ต้องห้ามตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๔๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๕๗๙ เข้าไปในเรือนจำโดยมิชอบ ประกอบด้วยนายนิพันธ์ จำเนียรพันธ์ นิตกรชำนาญการ เป็นประธานกรรมการ นายอัฐ พงศ์ศรีโรจน์ นิตกร ชำนาญการ เป็นกรรมการ และนายสุทธิพัฒน์ พิพิธพรรณพงศ์ นิตกรชำนาญการ เป็นกรรมการและเลขานุการ และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓

มีประเด็นปัญหาที่ต้องพิจารณาคือไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรม ราชทัณฑ์ ที่ ๖๔๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประกอบด้วยนายนิพันธ์ จำเนียรพันธ์ นิตกรชำนาญการ เป็นประธานกรรมการ นายอัฐ พงศ์ศรีโรจน์ นิตกรชำนาญการ เป็นกรรมการ และนายสุทธิพัฒน์ พิพิธพรรณพงศ์ นิตกรชำนาญการ เป็นกรรมการและ เลขานุการ โดยที่นายสุทธิพัฒน์ พิพิธพรรณพงศ์ และนายอัฐ พงศ์ศรีโรจน์ จำนวนสอง ในสามคนซึ่งเคยเป็นประธานกรรมการและกรรมการ ของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง เพิ่มเติม ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายให้ไปหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม จึงเป็นกรณีที่มีเหตุอื่นใด เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง และมี สภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือไม่ พิจารณาลแล้ว เห็นว่า ข้อ ๓ วรรคหนึ่งของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้แต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนจำนวน อย่างน้อยสามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบ

/ได้ไม่ต่ำกว่า...

ได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีกสองคนโดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็น
 เลขาธิการ และวรรคสาม กำหนดว่า คณะกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร
 หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทาง
 วินัยหรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยอย่างน้อยหนึ่งคน ข้อ ๑๒ วรรคสาม
 กำหนดว่า การสอบสวนเรื่องใดที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายใน
 สองร้อยเจ็ดสิบวัน ให้ประธานกรรมการรายงานเหตุให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 รายงานให้ อ.ก.พ. กระทรวง ทราบ เพื่อติดตามเร่งรัดการสอบสวนต่อไป พิจารณาแล้ว
 เห็นว่า จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติห้ามมิให้กรรมการสอบสวน
 ข้อเท็จจริงเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด

กรณีจึงมีประเด็นต้องพิจารณาต่อไปว่า คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง
 เพิ่มเติมและคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยของใครคนหนึ่งเคยเป็นคณะกรรมการ
 ชุดเดียวกันจะทำให้การพิจารณาทางปกครองเพื่อออกคำสั่งทางปกครองไม่เป็นกลางหรือไม่
 พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๓
 บัญญัติว่า เจ้าหน้าที่ดังต่อไปนี้จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ (๑) เป็นคู่กรณีเอง
 (๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี (๓) เป็นญาติของคู่กรณี คือเป็นบุพการี
 หรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่เลี้ยงหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น
 หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น (๔) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทน
 โดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทน หรือตัวแทนของคู่กรณี (๕) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้
 หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ประกอบกับ
 มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ว่า กรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓
 เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง
 ซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือ
 กรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ และมาตรา ๑๔ บัญญัติว่า
 บทบัญญัติมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน
 หากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะ หรือสิทธิของบุคคลจะเสียหาย
 โดยไม่มีทางแก้ไขได้ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้ พิจารณาแล้ว
 เห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่
 ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล ในอันที่จะก่อ

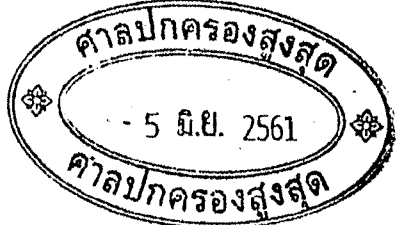
/เปลี่ยนแปลง...

เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระบุ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การดำเนินการสอบสวนวินัยและการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงเป็นการพิจารณาทางปกครอง บุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการให้ไปพิจารณาทางปกครองจะต้องมีความเป็นกลาง หากผู้นั้นไม่มีความเป็นกลาง ตามนัยมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน หรือมีสภามติอย่างร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ ประกอบกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ได้กำหนดระยะเวลาการสอบสวนรวมทั้งหมดเป็นเวลาสองร้อยเจ็ดสิบวัน แต่ถ้าหากยังไม่แล้วเสร็จยังดำเนินการต่อไปได้อีก เพียงแต่ต้องรายงานให้ อ.ก.พ. กระทรวงทราบตามนัยข้อ ๑๒ วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ดังนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีก็ไม่มี ความจำเป็นถึงขนาดหากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะ หรือสิทธิของ บุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไข อีกทั้งในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่าง ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องแต่งตั้งนายอัฐ พงศ์ศรีโรจน์ และนายสุทธิพัฒน์ พิพิธพรรณพงศ์ ที่เคยเป็นกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี มาเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีอีก เพราะข้าราชการกรมราชทัณฑ์ ซึ่งอยู่สังกัดเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีที่ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี มีอยู่เป็นจำนวนมาก จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นกรณีไม่มีเจตนาที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนนายอัฐ และนายสุทธิพัฒน์ได้ ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๖๔๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี โดยมีนายอัฐ เป็นกรรมการ นายสุทธิพัฒน์ เป็นกรรมการและเลขานุการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีอีก จึงทำให้การพิจารณาทางปกครองของนายอัฐ และนายสุทธิพัฒน์ ไม่มีความเป็นกลาง ตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เพราะในการสอบสวนข้อเท็จจริง เพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี นายอัฐและนายสุทธิพัฒน์ มีความเห็นสรุปว่า ปราบกฏพยานหลักฐานฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำchimการ์ดโทรศัพท์มือถือ

ทั้ง ๑๐ อัน ที่เป็นสิ่งของต้องห้ามเข้าเรือจำโดยมิชอบ พฤติการณ์จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เมื่อบุคคลทั้งสองได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอีก นายอัฐ เป็นกรรมการ นายสุทธิพัฒน์ เป็นกรรมการและเลขานุการ ประกอบกับคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีเพียง ๓ คน บุคคลทั้งสองจึงเป็นเสียงข้างมาก ดังนั้น จึงทำให้ผลการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงย่อมคาดหมายได้อยู่แล้วว่าไม่อาจแตกต่างไปจากผลการสืบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมกระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำโดยถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับกระทำการ ปัญหาว่ากระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้กระทำถูกต้องตามหลักเกณฑ์วิธีปฏิบัติกฎหมายกำหนดหรือไม่ ถือเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้คู่กรณีจะไม่ได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ ศาลปกครองสูงสุด สามารถหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีอันเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่กรมราชทัณฑ์โดยมติ อ.ก.พ. กรมราชทัณฑ์ นำผลการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีมาใช้พิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องคำที่ ๕๕๑๐๐๕๘ และ ๕๕๑๐๐๓๔ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ใ้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนประเด็นอื่นของผู้ฟ้องคดีไม่ทำให้ผลคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก

พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ที่ ๕๕๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องคำที่ ๕๕๑๐๐๕๘ และ ๕๕๑๐๐๓๔

/เรื่องแดงที่...

เรื่องแดงที่ ๐๐๑๕๑๕๖ และ ๐๐๑๖๑๕๖ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนของผู้ฟ้องคดี
ทั้งนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งมีผลใช้บังคับเป็นต้นไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดอำนาจของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีเสียใหม่ให้ถูกต้อง
คำขออื่นนอกจากนี้ ให้อยก

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

Signature

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบูลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดินในศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนต์ศิริเพ็ญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Signature

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไพศาล บุญเกิด

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

